

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

A Clemente XI. Ad Benedictum XIII.

Luxemburgi, MDCCXLI.

52. Nunquam profectò &c. Canonizatio S. Andreae Avellini Congregationis
Clericorum Regularium Theatinorum nuncupatorum, illiusque in
Sanctorum numerum relatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74859](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74859)

- † Franciscus Tit. S. Cæcilie Presbyter Card. de Acquaviva.
- † Philippus Tit. S. Chryfogoni Presbyter Card. Gualterius.
- † J. Tit. S. Mariæ Angelorum Presbyter Card. Vallemanus.
- † C. A. Tit. S. Augustini Presbyter Card. Fabronus.
- † Jo. Baptista de Societate Jesu Presbyter Card. Ptholomæus.
- † B. S. Mariæ in Viâ latâ Diaconus Cardinalis Pamphilus.
- † Petrus S. Laurentii in Damaso Card. Otthobonus.
- † J. R. Diaconus S. Georgii in Velabro Card. Imperialis.
- † Franciscus S. Angeli in Foro Piscium Diaconus Card. Barberinus.
- † L. S. Nicolai in Carcere Tulliano Card. de Alteriis.
- † C. S. Mariæ de Scalâ Diaconus Cardinalis Columna.
- † Annibal S. Eustachii Diaconus Cardinalis Albanus.

Locus † Plumbi,

Joseph Card. Prodaturius.

F. Oliverius.

Visa de Curia pro R.P.D. Mafferio

L. Sergardus.

L. Martinettus.

Registrata in Secretaria Brevium.

CANONIZATIO

S. ANDREÆ AVELLINI
Congregationis Clericorum Regularium Theatinorum nuncupatorum, illiusque in Sanctorum numerum relatio.

CLEMENS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

NUnquam profectò, Divinâ favente bonitate, contigit, excitatis ab implacabili Humani Generis Hoste procellis, dirisque tempestatibus, ita mare tumescere, ac infremere, ut Apostolici Piscatoris cymba in altum jactata, vel scopulis miserè allidat, vel in profundum naufraga demergatur: quinimo magis, magisque sævientibus fluctibus, ac ingrueute Aquilonis turbine, exortiri non rarò solet amicum fidus, suoque lumine offusus undequaque tenebris dissipatis, tutum iter, placidumque super instabili elemento, despumante furiosos suos, aperire, ac sternere.

§. 1. Hac sanè ducti fiducia, quam Nobis Divina Oracula fecerunt, tot calamitates, & acerba vulnera Christianæ Reipublicæ difficillimis hæc temporibus illata, alacri, erectoque animo ferebamus, sperantes à Deo misericordiarum, totiusque consolationis, ut Ecclesiam suam Sponsam intactam, & immaculatam præsentis auxilio fovere, ac erigere dignaretur, illud jugiter Divinum, interque amaros lachrymarum imbres Nobiscum recolentes promissum: *Porta Inferi non prevalebunt.*

§. 2. Affulsit tandem expectatum, optatumque à Cælo Jubar, Nobisque licet immerentibus, supernâ tamen dispensatione Catholicæ Ecclesiæ gubernaculo præpositis certam, firmissimamque in Domino spem excitavit omnes Sæculi fluctus, & Tenebrarum potestates aspectus sui tranquillitate facile sedaturum: etenim ex altâ Militantis Ecclesiæ speculâ, sublimique Fidei, & Religionis Arce ad æternam illam, beatamque Patriam Cœlestis Hierusalem, quo corporeus non fertur intuitus, effuso translati desiderio amicum præ cæteris splendoribus, & triumphalibus lætitiæ coronis circumdatum, egregium, insignemque miraculis Virum ex inclyta Clericorum Regularium Theatinorum nuncupatâ Congregatione Andreæ Avellinum stupore afflati conspeximus, quem, sicuti dum in humanis ageret, sanctâ, piâque conservatione Animarum saluti, & Religionis incremento enixè, feliciterque consuluit, ita ab illâ immortalis securitatis regione Nobis militantibus adfuturum hilari animo confidere incepimus.

§. 3. Hunc itaque insignem Christi Confessorum non mortalibus honoribus universo Christianissimæ cœtui colendum exponere, Ataque, & supplicationes idem decernere cupientes, fuis noctu, dieque precibus, in jejuniiis, & lacrymis orantes, intensique cordis affectu Patrem Luminum deprecantes, ut in re tam grandis momenti, & supra humanam conditionem positâ, mentem nostram cœlesti suâ luce perfunderet, ac instruere dignaretur. Tandem infirmitati nostrâ suffragantibus universæ Ecclesiæ orationibus, piisque operibus ad id sedulo adhibitis, visum est Spiritui Sancto, qui in Nobis Divinâ miseratione operatur, & loquitur, lucernam ardentem super Ecclesiæ candelabro Andreæ Avellinum extollere, ut illum in Albo Sanctorum solemnî ritu translatum Christianus Orbis exoret, tantisque ingruentibus calamitatibus tutelam, validumque præsidium se habere apud Deum intelligat, & deprecari assuescat nuncupatione votorum.

§. 4. Gaudemus profectò, sanctâque in Domino

Prozæmum.

Ecclesiæ Cymba nunquam demergitur.

Hac fiducia Pontifex ductus temporum procellas sustinet impavidus.

Ad illas sustinendas B. Andreas Avellinus è Theatinorum Congregatione præsidium cœlestis datum sperat.

Relaturus illum in Albo Sanctorum, orationes, jejunia, aliaque pia opera adhibet.

Ejusdem Canonizatio.

nem sibi re-
servatam, &
decernend-
am gaudet.

mino exultatione replemur infirma, luteaque va-
sa deferentibus, & adversus secularia desideria,
Mundicæ procellas assidue luctantibus optatam è
Cælo tandem illuxisse Cynosuram, quæ, lumine
nunquam defuturo, securus beatæ Sion portus, &
exemptam ab omni ærumnarum, fluxaque vitæ
periculis quietem in sinu eternitatis demonstrat.
Gaudemus generosum Christi Athletam Mundo
exutum, soloque Deo atatum è castris, ac ten-
torii Religiosæ Theatinorum Familiæ in arenam
prodixisse, bonumque certamen certasse, quem
quidem Sanctitatis odorem longè, latèque exhalan-
tem, probatumque heroica virtutis documentis
gloriæ coronâ donandum provida Æternæ
Mentis consilia nostris temporibus reservarent.
Gaudemus demum, ita postulantibus meritis, &
miraculis, quibus inclaruit, cælestes in Terris Sancto-
rum honores illi decernere, qui mirâ humilitate
contempsit humanos. Audite ergo Populi Israel,
& laudate Dominum in Atrio Sancto ejus.

B. Andreas
ortus, Patri-
Parentes, A-
dolescentia,
studia, casti-
tas, illiusque
heroica con-
servatio.

§. 5. Andreas itaque in fortem Domini usque
ab ineunte ætate vocatus, apud Castrum novum
in Regno Neapolitano, Lucanæque Provincia
Oppidum anno MDXXI. à Joanne Avellino, &
Margarità Apellâ Conjugibus, optimisque Paren-
tibus suæ mortalitatis exordium suscepit, atque
inibi Christianis moribus, & primis Grammaticæ
rudimentis ab ejus Patruo ejusdem Loci Archi-
presbytero imbutus, sublimiores scientias alibi
affecturus, paternâ è domo se abdicavit: scientiis
hujusmodi assequendis nunquam illarum initium,
quod Dei timor est, in oculis habere prætermisit,
tantique principii assiduo, ferventique cultu uni-
versam, quam pertransivit studiorum semitam il-
lustravit, & pubescentem, ætatis suæ florem futu-
ris sæculis consecravit, ac ita Piffissimus Adolefcens
lubrica voluptatum irritamenta invicto pede calca-
vit, ut perfectæ ætatis gradum præcoci virtute
transcenderit; nam sæpè ab impudico Mulierum
æstu, & præsertim ab effrænâ ejus Nutricis licen-
tiâ, quæ honestissimi nominis pudorem meretricio
dedecore violaverat, impetitus, generosâ fugâ
victor evasit.

Clericali mi-
litia adscrip-
tus rudimen-
ta fidei pue-
ros edocet,
incolas inf-
ruit: Neap-
olim tendit
ad studia ju-
ris civilis.

§. 6. Patriæ se reddens, Divino Spiritu duc-
tus Clericali Militiæ nomen dedit, & Christi Ty-
runculus, in ejus studio non Sæculi, sed Cæli lucra
quæsit; quippe in Patriâ commorans, & per vici-
na Oppida excurrens, Pucros ad Christiana Fidei
præcepta discenda, amplectendaque, & illarum
Regionum Incolas ad pia monita exequenda, non
sine ingenti Animarum quæstu, cepit à Sæculi som-
no excitare: Verum quia legibus nondum vacave-
rat, ejusque Parens, spe futurorum erecta, Filium
à se divelli ægrè minus ferebat; Andreas, mater-
no acquiescens consilio, Neapoli Juri Civili ope-
ram daturus concessit.

Jurisperitus,
& Sacerdos
effectus, ac
foro Eccl-
siastico de-
ditus sui
Confessarii
consilio a-
vertitur, uni
Deo, anima-
tumque salu-
ti vacat.

§. 7. Hic itaque Juris utriusque peritiam a-
deptus, reliqua Literarum ornamenta novâ Juris-
prudentiæ accessione cumulavit, & ad Sacerdota-
lem Dignitatem evectus, & in eâ constitutus, Cau-
sas in Foro Ecclesiastico pro quibusdam Personis
privatis dumtaxat, juxta Sacrorum Canonum præ-
scriptum, tuendas suscepit, donec à Joanne Mari-
nonio Clerico præfatæ Congregationis, Viro pro-
bata Virtutis; & quem ille sibi conscientia ducem
elegerat, sanctè callidior factus, ab hujusmodi pro-
curatione se avertit, & nihil doctius, nihilque di-
tius arbitratus, quàm uni Deo vacare, æternoque
Animarum quæstui incumbere, à lubrico ejusjuscum-
que humane spei fastigio descendens, Divinæ Sa-
pientiæ quadrigam ascendit, ac, velut Auriga
Christi, ad perennis beatitudinis metam concitatus
se convertit.

Vicarius de-
putatus, pro
correctione
nonnullarum

§. 8. Quapropter rectius iter aggressus, ita
probis Neapolitanæ Urbis Ecclesiasticis pie viven-
di more antecelluit, ut ab ejusdem Civitatis Ar-

chiepiscopo ejus Vicarius ad revocandas nonnullas
cujusdam Monasterii Sanctimoniales, quæ à recto
Regularis observantiæ tramite aberraverant, depu-
tatus fuerit. Ille verò, porrectis prius ferventissimis
Deo precibus, exploratoque conscientia suæ Mo-
deratoris consilio, munus hoc arduum suscepit,
illudque, ita, Deo ejus votis, & laboribus annuen-
te, feliciter absolvit, ut Virgines illæ, quæ procul
ab immortalis eorum Sponsio dormitaverant, vali-
dis Andree clamoribus Sponsum advenientem nuncian-
tis, excussæ surrexerint, ornatique novo re-
formationis zelo lampadibus suis, quæ circumfu-
sis inobservantiæ tenebris jamjam defecerant, re-
centi lumine pulchriores cum illo intraverint ad
Nuptias. Una tamen ex eis diuturno cuiusdam
profani Viri commercio detinebatur: Sed Andreas
hoc vetus, & archissimum Satanæ vinculum forti
brachio contereere aggressus est, factò utrique inter-
dicto, Viro scilicet, ne ad Monasterium, Moniali
verò ne ad crates eum alloquendi gratiâ accede-
rent. Tantus hominis illius nequam exarsit in
Hominem Dei furor, ut Sicarios, qui Andream, si-
cubi invenissent, perderent, quater immiserit. Ho-
rum primò nefarios delulit impetus, non eis bene
nota Venerandi Viri facies, Secundò Loci Sanctitas
eos deterruit; nam flexis genibus orantem in Tem-
plo Andream invenerunt. Tertid impium facinus
aggressi, leve in ejus facie vulnus infixerunt.
Quartò demum geminâ in vultu plagâ pariter il-
latâ, pessimè habitum reliquerunt: nam alterum
ex vulneribus profundius adactum, dissectâ infi-
gniori Arteria, aut proximam ei mortem allatu-
rum, aut, si medicas unquam manus admisset,
maximum, perpetuumque deformitatis vestigium
ejus in vultu relicturn existimabatur. Ipse qui-
dem ore impavido vulnera sustinuit, & felix cruor
ille, qui pro gloriâ Dei ex vulneribus, velut è ge-
mino Charitatis fonte, in Æternitatis coronam sa-
liebat, non doloris gemitus, non vulnerantium
contumeliam, sed vulnerati constantiam, Divinas
que laudes generosè murmurabat. Ut autem per
levamen, & auxilium in Terris sibi præpararet
triumphum, quem tunc proximè se assecuturum
sperabat in Cælis, ad cœnobium S. Pauli Theati-
norum dictæ Civitatis se protinus afferri proposuit,
ut ibi à præfato Joanne Marinonio idem cœno-
bium tunc gubernante, qui eum ad cursum anima-
vit, ad coronam quoque Martyrum pompâ redi-
mitus adduceretur. Verumtamen, Deo sic dispo-
nente, ad majora sibi differtur triumphus, & ne
vulnerum imago triumphi merita reposceret, ita
convalescit, ut nullum cicatricis vestigium, nisi de
proximo, & diligentius intuenti, apparuerit.

Monialium,
munusque si-
bi commil-
sum pio zelo
exercens, jul-
su nefarii Vi-
ri, cui access-
sum ad dic-
tum Monaste-
rium interdi-
xerat, lethali-
ter in facie
valneratur,
sed Dei ope-
ra convales-
cit, nullo pe-
nitus cicatri-
cis superflite
signo.

§. 9. Decumbentis itaque Andree Virtus jux-
ta Patrum Theatinorum Virtutem posita, illorum-
que suavibus, ac piis sermonibus inflammata, post-
quam Percussoribus suis hilari animo ignoverat, &
tunc existentem Pro-Regem, etiam adhibita Ami-
corum operâ pro Reis rogaverat, quod grande hu-
jus Christianæ mansuetudinis exemplum erga cu-
jusdam ejus Nepotis interfectorem etiam mirificè
jam antea exhibuerat, divinis succensa flammis,
eorundem Patrum Virtuti, quorum laudabilem vi-
vendi rationem, & suis consonam desideris proba-
verat, perpetuò confors efficitur, & per mutuum
utriusque Virtutis consortium gemmeus ille com-
ponitur meritorum nexus, quo Andree nomen
Congregationi, & Congregatio Andree nomini
addicta perpetuum, & commendabilem sibi invi-
cem mutantur in Domino decorem.

Data, & im-
petrata etiam
apud Prote-
gem venia
Percussori-
bus (prout
alias egerat
pro sui Ne-
poris Inter-
fectore.)
Congrega-
tionem
Theatino-
rum ingre-
ditur.

§. 10. Anno igitur Domini MDLVI. ætatis suæ
XXXV. Clericis Regularibus præfatis adscriptus,
sortitusque in ejus Regulari Tyrocinio, Præcep-
torem illum, quem in Sæculo providum ejus con-
scientia sibi Moderatorem elegerat, præfatum
nempe Joannem Marinonium, quo duce præcipua

In Tyroci-
nio exemplar
ceteris Ty-
ronibus, hu-
militati, &
charitati ad-
dictissimus.
Frenetico;
cui assilere
jubetur.

omnia pietatis officia exhibet, injurias & insultus ab illo sibi quotidie illatos feruentiori zelo rependens.

Religiosa Vita præcepta celeri pede discurrens, ceteros in se erudit, normaque ejus Tyrocinii immensum habuit consumatæ Virtutis exemplum. Nihil habuit Humilitate præstantius, nihilque amabilius: hac enim Virtutum omnium custode in exercendis villioribus ministeriis ita hominibus, Deoque gratum, ac satis superque, juxta laudabilia Regularium Instituta, probatum se exhibuit, ut justus operam suam cuidam seni infirmo continuâ, ob morbi violentiam, phrenesi laboranti impendere, illum ab Officiis contemptilibus, & nauseam moventibus minimè abhorrens, sedulò, summoque charitatis affectu exhibuerit: Quin, vi morbi ægrum aliquando acrius agitante, pugnis, colaphisque Andreas plectebatur: at ille furentes ictus amabili prosequatur amplexu, & quo sævior dementis furor, eò, ardentius Andree charitas astuabat, nec antea etiam per biennium post emissam Professionem tantæ Pietatis officium dimisit, quàm æger è vitâ discesserit.

Professione emissa ad Urbem loca sacra veneraturus accedit.

§. 11. Peracto Regularis probationis curriculo, gloriosis Dei militis præcinctus insigniis, Romam Superiorum permisso Loca Sacra veneraturus accessit; ibique Martyrum Sepulchra uberibus lacrymis detergens, nova sibi procurabat incendia charitatis; adeo pretiosa illa nostræ mortalitatis exuvia, dum fervida sentiunt amoris suspiria, lætæ exultaverint in Domino, vitalique spiritu frigidi cineres propemodum afflati in amplexum Sanctissimi Viri exilire viderentur. Quapropter ipse tantæ exultationis gloriam debita pensans meditatione, sanctæque æmulationis impetu permotus, spiritum, vitamque suam, in sanguine, lacrymis saltem in Orthodoxæ Fidei obsequium jugiter adeò profundebat, ut uberes fletus prope Martyrum cineres defluentes dulcem concupitæ Passionis dolorem avido cordi resonarent, mentemque fallerent errore gratissimo.

Neapolym regreffus Tyronibus præficitur, eoque exemplo & verbis ad orationis præsertim studium excitat.

§. 12. Diebus quinque supra triginta in Urbe moratus, Neapolim rediit: ubi Tyronum Præfecturæ aditus, summum cujuslibet religiosa rei bosum è rectâ Tyronum educatione originem trahere prudenti consilio existimans, ita in id negotii sedulò incubuit, ut prima Sanctarum Virtutum lineamenta, quæ in Magistro elucebant, in Novitiorum animis perfectè duxerit, eosque præsertim ad Orationis studium excitavit: Animarum enim cibum Orationem esse asserbat, & Religiosum illum, qui ab hujusmodi, consuetudine se arebat, non solidam, sed hebetem veræ Pietatis substantiam Animæ suæ præbere; Religionisque convivio indignum esse putabat.

Insignem Doctorem in Clericorum Regularium Ordine admissum à mundana doctrina factum per eum nondum abdicato ad humilitatem omnino amplectendam adducit.

§. 13. Quamplures extant celebres hujusmodi Institutionum memoria, quibus formati Tyrones, deposita pravi gustus titillatione, ad salubres Æternitatis escas suam acuerunt cupiditatem. Inter hos Nicolaus Zechius insignis Humanarum Litterarum Doctor, Legumque Interpres, qui prope sexagenarius in præceptorum Clericorum Regularium Ordinem admissus, depositâ Fori Togâ, nondum totum illud mundani tumoris, qui à Sæculi Doctrinâ, illiusque plaudente clamore exurgere, animoque inharere solet, deposuisse videbatur. Andreas providè animadvertens, quod Regularis Tunica, quam Nicolaus sumperat, rerum humanarum contemptum plene non probabat, quodque habitus difformi sermone repugnabat, perfectæ humilitatis Disciplinam ita Nicolao amplectendam proposuit, ut totum se illius studio committens, non amplius elate sapere visus fuerit, sed de Mundo videret, de se humillime sentiens, sublimem virtutum omnium lauream, humilitate magistrâ, assequi contenderit.

Domus Sancti Pauli Præpositus eligitur.

§. 14. Theatina Familia tanto Prudentiæ lumine illustrata de abscondito Tyrocinii angulo ad universæ suæ Domus Sancti Pauli per eum guber-

nanda regimen lumen illud evexit, ut per ejus virtutis operam non solum oriens, verum etiam adulta Regularis ætas in præfatâ Domo degens uberes afferret Altissimo fructus, non Andreas itaque Præpositi munere decoratus, veluti lucerna supra candelabrum posita, suos undique effundebat radios, quibus vigilantia, Oratio, Sanctarum rerum, sollicitudo, Concordia, Rituum Observantia, & silentium non otiosæ noctis quietem, sed in noctis etiam quiete operosi diei lucem sentiebant, & quos vigil Præsul vigiles cernebat laborare, sui præsentia fovebat exempli. Pigros verò, & Dormitantes Censurâ premebat acumine.

§. 15. Hoc autem charitatis jubar, quod suis Domi, alienæ quoque effundebat utilitati: Ad ministrandum enim Pœnitentiæ Sacramentum Superiorum auctoritate designatus, non Tyrocinii, non Magisterii, non Præfecturæ sollicitudines illum unquam detinuerunt, quin Confessarii munus ipsam fideliter, patienterque exequeretur. His postmodum expeditis curis totum se piissimo labori alacer mancipavit, & vigilantissimum æternæ Animarum salutis Opifex, Divinique Amoris propagator aspera cuncta in hujusmodi Officio obeundo constanti animo sustinuit. Non Personarum conditio, non incommoda, non itinerum difficultates, non hyemis rigor, non æstivi Cœli fervor, non pluvie noctes, non locorum pericula, nec demum humana quæque mundi dictamina, Andrea extinguere poterunt charitatem, imò, irruente aliquo ex impedimentis hujusmodi, magis magisque acuebantur charitatis flamma, & Pœnitentibus majorem rutilabant in lucem, ac ita spirituali omnium utilitati, & necessitati expositus nullum sibi tempus certum esse voluit, in quo suæ quoque consuleret valetudini: Nam dilapsis sibi in scrotum intestinis, dolor ipse incredibilis, quo aliquando torquebatur, non ei impedimento fuit, quin leni vultu, paternoque amore ad se venientes exciperet, omnibus ad omnia factus, ut animas Christo lucrifaceret, quapropter totius Civitatis Neapolitanæ Animarum Moderator, & Magister nuncupari promeruit.

Ministrando Pœnitentiæ Sacramento designatus, seduloque incumbens aspera quæcumque constanti animo, & proprii corporis afflictiones negligit pro animarum solatio.

§. 16. Huic itaque intentus lucro animas, quas cæcus Mundi furor perdidit, ad cœlestem revocavit lucem, quas verò Dei lumen irradiabat, ut tutiores in viam Domini dirigerent gressus, & de virtute in virtutem perfectius ascenderent, per solidam, quâ præditus erat, spirituum discretionem certo tramite deducebat, & ut Discipuli in Magistro dignum, semperque novum addicerent Christianæ disciplinæ rudimentum, propriæ voluntati se nunquam obtemperaturum, nullamque diem sine novo perfectionis calculo se numeraturum sacro jure jurando sponddit, ac tam grande Sacramentum ad exempli virtutem, ad Discipulorum institutionem, ad laudem, Deique gloriam, cui soli omnia dirigebat, constanter, perfectèque adimplevit.

Novum Discipulis præbere volens Christianæ disciplinæ rudimentum propriæ voluntatis abnegationem in omnibus jure jurando devovet, & constanter, perfectèque adimplet.

§. 17. Bonus tantarum virtutum odor, qui ex Andree operibus erumpebat, undique jam totam Divi Pauli Domum, universamque Urbem Neapolitanam, & proxima illis Regionem repleverat, cum Beatus Carolus Borromeus Ecclesiæ Mediolanensis tunc Antistes, qui aliàs & tempore Pontificatus sel. rec. Pii IV. Prodecessoris nostri Romæ degens usu compererat, quàm uberes in vineâ Domini Congregatio præfatorum Clericorum rectâ vivendi, bonique exempli ratione fructus afferret, ut Mediolani ejusdem Congregationis Domus institueretur, avidè exoptavit in Domino. Quapropter præfatæ Congregationis Comitibus generalibus Anno Domini MDLXX. celebratis, ad tam pium Beati Caroli votum explendum nonnulli ex Clericis præfatis, inter quos Andreas Vicarii titulo insignitus, mittuntur,

Mediolanum mittitur ad erigendam ibi suæ Congregationis Domus: Ita exoptante D. Carolo Borromeo, qui illius consilio in arduis non semel utitur.

summaque humanitate, ac veneratione excipiuntur à Mediolanensibus. Tum Beatus Carolus Andreae virtutibus aequa lance pensatis, illarumque pondere comperto, non audiendis dumtaxat Confessionibus, ceterisque hujusmodi piis exercitationibus Andream addixit, verum etiam in arduis quibusque amplissimae Diocesis negociis illius non semel usus fuit consilio, à cuius nitore lux illa in hujusmodi negociis oriebatur, quae Dei gloriam rutilabat.

§. 18. Nondum maturaverat annus, quo Congregatio praefata Mediolani primam fixerat sedem, cum Andreas, aegre id nimis ferente Beato Carolo, iussu Placentiam, ubi novam Congregationis praefatae Domum excitaturus, petiit. Placentinae Ecclesiae tunc praerat Paulus de Aretio ejusdem Congregationis olim Professor, & Andreae in Tyrocinio Socius, qui postea Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium coetui adscriptus, & Neapolitanae Ecclesiae praefectus fuit, ac tandem eadem sanctitatis famam obtiit, ut ejus Beatificationis causa apud Congregationem Venerabilium Fratrum nostrorum ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Sacris Ritibus praepositam agi coeperit. Hic ergo piissimus Praesul, quos olim in sui Professione habuit Fratres, hos in Pastoralis sui Gregis curam voluit Coadjutores. Placentiae itaque benignè, adamanterque à Paulo Andreas excipitur, Pietasque Pietatem amplectitur, & osculatur; Quidquid autem Andreae virtus Pauli Socii unita virtuti in administrandis inibi Sacramentis, procurandaque Animarum salute peregerit opera ipsa testantur. Unum tamen praeter ceteris loquatur flagrantissimae charitatis monumentum, quo Mulieres infixae in profundo libidinis caeno feliciter emersae demonstrantur. Ex harum numero duodecim, Episcopo opem dante, intra septa ejusdem Domus Beatae Mariae Magdalenae postmodum nuncupatae, veluti intra hortum conclusum primas Penitentiae plantas transfudit. Has ubi ingeniosus Agri Dominici Cultor Divino inseruit Amori, tanta geminavit ex eis bonarum frugum ubertas, aliorumque beata Palmitum propago, ut Domus illa sudore assiduo, & laboriosa Agricola sollicitudine exulta Paradisi viretum Coeli rore fecundatum ipsis Angelorum oculis videretur.

§. 19. Non absmiles laboris sui fructus collegit in reformando Placentinae Diocesis Clero, quem crescentes quorundam vitiorum, & corruptorum morum vepres suffocabant. Paulus Episcopus praefatus vi Decretorum Concilii Tridentini perniciosos hujusmodi sentes evellere cupiens, Beati Andreae operam; opportuno satis consilio, ut statuit. Andreas ergo, Dux ceteris Viris huic operi pie adlaborantibus datus, opus illud difficillimum usque ad extremum perfecit, evulsisque altè defixis vitiorum radicibus, Clero praefato Bonae Terrae nomen dedit, bonoque Reformationis semine in eam deinde projecto, multiplex exoriens, fecundaque virtutum messis spem Agricola, quamvis avidam, non fessellit.

§. 20. Interea ad propria sua Congregationis incrementa totius Insubriae Provinciae Visitator designatus fuit, & deinde Mediolanum, ut in novam Domo Praepositi munere fungeretur, delegatus, nova exhibuit Sancto Carolo sua probitatis exempla. Illud equidem praecipuum; quod ex elemosynis à liberali ejusdem S. Caroli manu quolibet mense sibi donatis Andreae, illa tantum portionem retentam, quae ad alendam ejusdem Domus Familiam satis erat, reliquum, verè Sancti Cajetani Filius, remittebat Donanti, qui donum à se missum pulchra virtutis usurae adhaerenti ad se reverti mirabatur. Ad Romanam postmodum, ac Neapolitanam Provincias visitaturus accessit, & in eis perlustrandis

maximas Ordini suo utilitates indefesso labore procuravit.

§. 21. Demum, etsi ab omni Praeeminentia gradu abhorreret, invitatus ad iterum praefati Sancti Pauli Domum regendam, Deo sic disponente, expetitus fuit, ut insignis ejus virtus illuc rursus elata caeleste lumen copiosius effunderet: Ea quippe tempestate deficiente Neapoli Annona, populosa illa Civitas seditiosè ferebatur in Principem. Andreas jejunis ventribus, animisque clamantibus provide occurrit, nam quiddam frumenti in domestico horreo servabatur, Pauperibus distribuit, sollemnique ad avertendam Coeli iram supplicationes indixit; quapropter illius verbo, & exemplo quamplurimi ad penitentiam revocati à seditiosorum Turba se subtraxerunt, factaque est Populo illi aestuanti tranquillitas magna.

§. 22. Tot itaque meritum radiis coram Deo elucebat, & hominibus, ac praefatis duobus emanatis ab eo votis constanter incumbens, mortificationemque Jesu Christi in corpore suo circumferens, propriae semper ita obstitit voluntati, ut Divinae gratiae roboratus praesidio, novum de die in diem perfectionis gradum contenderet, & asperimis sui corporis afflictationibus penitentiae victimam sanctae mortificationis gladio macerata se offerret Deo, qui hujus hostiae odoratus odorem suavitatis, quamplura charismatum Dona fidei, bonoque Servo suo ad illustrandas ejus virtutes largiri dignatus est. Emicuit inter ea divinitus collatum, ac penè sibi familiare Prophetiae lumen, quo quidem illustratus, futura, & absentia, quasi praesentia saepe vidit, occultaque humani cordis aliquando cognovit.

§. 23. Verum octavum jam supra octogesimum suae aetatis annum, qui erat nostrae reparationis MDCVIII. attingens Beatus Andreas, primo mane è strato surgens, ac Sacellum ingressus, & sacerdotalibus de more ornamentis indutus, ad aram Missae sacrificium celebraturus accessit: Ubi verò rem Divinam agere coepit, ad illa verba; *Introibo ad Altare Dei*; ita repente Apoplexiâ percussus fuit, ut nisi Minister Sacrificio inserviens jam jam labantem supposita manu sustentasset, in terram corruisset, si corruiere utique poterat fortis ille Senex, quem senectus Christo occupaverat servientem, & quem extrema dies Salvatori invenerat militantem.

§. 24. Adfuerunt protinus Adstantes, tum Patres, hac de re moesti, supervenientes illum in Aedem Templo proximam adduxerunt, & sacris exuerunt vestibus: Plura subinde, sed frustra, adhibita fuerunt medicamina: nam violenta morbi rabies omnem ei loquendi usum abstulerat, illas tamen in totum discernendi facultate, quod per data ab eo signa planè compertum fuit, motibus nempe quibusdam, ac nutibus, ut ad aram majorem perduceretur; ardens ostendit desiderium, ut stans coram illa, & in ea consumpta Deo universa mortificati sui corporis hostia, extremus, qui supererat, & morituro tunc in pectore vitae ignis tepebat, quemadmodum vivens exarserat, Divino quoque moriens extingueretur amori.

§. 25. Dum verò Superior, an suscipienda Eucharistiae gratia id expeteret, interrogasset, annuit ille iterato capitis flexu: nec à nutibus desistere, & quiescere visus, nisi cum hoc de negotio se idem Superior illi satisfacturum spondidisset, postquam scilicet, quod erat tunc opportunius, in cubiculum Aegrotans asportatus fuisset. Eò perductus, ac lectulo stratus, Medicis, qui jam ad venerant, nullam salutis spem dantibus, sed intra paucas horas Aegrum morituram pronunciantibus, Sanctissimo Viatico, extremaque deinde Unctione munitus fuit: In tantà verò spirituum

Invirus iterum S. Pauli Domum praeficitur, orta que seditio: ne ob annorum penuriam; horrei domestici frumento pauperibus erogato, precibusque sollemnibus inditis verbis, & exemplo sumultu ledat.

Prophetiae lumine illustratus etiam occulta humani cordis aliquando cognoscit.

Anno 88. suae aetatis, dum sacrum agere incipit, apoplexia corripitur.

Ad aedem templo proximam adductus, ac vi morbi loquela destitutus, mente tamen illa nutibus ad aram majorem perducitur.

Anhelans ut Superiori innotuit, ibidem Sacrosancto Eucharistico Cibo recreari.

Placentiam; petit novam excitaturus Domum: Ab Episcopo benigne excipitur, & plura ibidem pietatis opera exequitur, quibus nonnullae mulieres ad Deum convertuntur.

Placentinae Diocesis Clerum praevis moribus tunc corruptum pristinae disciplinae restituit.

Post visitationem Provinciam Insubriae Praepositus in nova Mediolani domo praeficitur, ubi insignis regularis observantiae Divo Carolo Borromeo specimen exhibet: Romanas deinde aedes, ac Neapolitanas visitat.

perturbatione, singulari Dei beneficio, ita mente semper liberâ permansit, ut viso à longè in Sacerdotis manibus Divino Sacramento, editis haud vulgaribus Pietatis, & Devotionis indicis, è lecto surgere, quantum ver vires licerat, conatus fuerit, non nisi humi stratus Domini Glorie in sui corporis hospidium suscepturus, quibus & morbi adversarius impetus, & Superioris oblitere præceptum.

Suscipit Ecclesie Sacramentis, ac superato humani generis hoste ad Cœlum Triumphator evolat.

§. 26. Itaque susceptis Ecclesie Sacramentis, per aliquot horas aliquatenus conquisiens, tum ex Religiosis Viris, tum ex Sæcularibus in ejus cubiculum introeuntibus, atque ab eo benedictionem postulantibus, singulos ille penitus agnovisse indicans, singulorum vota paternæ benedictionis munere dignatus est. Extremo demum ingruente Agone, non semel equidem validissimum cum humani generis Hoste certamen in illâ novissimâ vitæ suæ arenâ se initurum ipsè prædixerat, propterea omnes Orationi instantes vellet, ut iis intercedentibus Divinæ misericordiæ auxilium, quo victor evaderet, affuturum speraret. Mox ubi, qui præsentis erant, Andreæ vultum, quasi inductâ trepidationis, ac mœroris nube obumbratum viderunt, certamen ab ipso prædictum ei adesse rati, ferventissimas pro eo preces ad Deum fundere ceperunt. Verùm Andreas, conversis iterum atque iterum firmissimo intuitu oculis ad piissimam imaginem è cubiculi pariete pendentem, consueta redditus tranquillitate hilaris Triumphator in Cœlum ad capeffendam boni certaminis, quod certaverat, coronam, & attingendam beatam consummati cursûs metam evolavit.

Sanctitatis fama post obitum diffunditur, confectisque statim processibus, eorumque validitate approbata à tribus Rotæ Auditoribus, constare de virtutibus heroicis, & miraculis renunciat.

§. 27. Post ejus in Domino obdormitionem longè, latèque diffusa est sanctitatis suæ fama: Quapropter Anno MDCVIII. defunctus; Anno verò MDCXXV. à fel. record. Urbano PP. VIII. Prædecessore nostro inter Beatos solemnî Ritu adscriptus fuit: Et quia nondum Apostolicæ prodierant Constitutiones, quibus cavetur, ne hujusmodi Beatificationis Servorum Dei quorumcumque, ac Canonizationis causa, nisi post lapsum ab illorum obitu annum quinquagesimum, tractarentur, hoc solùm interea permisso, ut scilicet, & virtutum, & miraculorum probationes procurare, ac conficere liceret, ne per longa temporis hujusmodi intervalla certiora, & illustriora sanctitatis monumenta penitus interciderent. Idcirco nonnulli post Beati Andreæ decessum Ordinariâ primùm, & deinde Apostolicâ auctoritate instructi fuere Processûs, quorum examine, secundum consuetudinem eo tempore receptam, tribus Antiquioribus tunc existentibus causarum Palatii Apostolici Auditoribus demandato, illi Actorum validitatem approbarunt, & Beati Andreæ virtutes heroicæ attingisse gradum, & octo inter alia partim, dum viveret, partim post mortem ab ipso patrata miracula communem operandi modum à naturâ institutum transcendisse, præviâ discussione declararunt.

Habita præmissorum relatione S. Rituum Congregatio validos Processûs, & Andreæ virtutes heroicæ censet, ac septem illius miracula approbat.

§. 28. Horum omnium Relatio in præfata Rituum Congregatione exposita unâ cum eorumdem Auditorum judicio discussa fuit; quâ discussione peractâ, eadem Rituum Congregatio, & validos Processûs; & Andreæ virtutes heroicæ esse censuit, admissisque inter vera, & probata miracula septem instantaneis sanationibus, infra scriptum quoque pro miraculo habitum fuit.

Inter miracula quoque habetur, quod obscura nocte, Cæloque pluvia coruscans ip-

§. 29. Accidit aliquando, ut Beatus Andreas Domum Camilli de Curtis Neapolitanâ in Curia Regentis, Catharinam Caraffam morbo decumbentem visitaturus adiret, eique Christianæ pietatis officia more suo præstaret, quibus inde perfunctus circa tertiam noctis horam, recusato quod in promptu erat, Rheda commodo, pedes ad præfata Sancti Pauli Domum reverfurus discessit, in-

terim copiosius, dum iret, e Cælo indefinenter caudebat imber: Nihilominus tamen ne una quidem aquæ guttula Servi Dei, Sociique vestes asperfit, tetigit: imò Homines duo, qui via comites dati, ut accensam præferrent facem, ubi hæc imbrum, & ventorum impetu extincta fuit, Andream repentinâ luce circumfusum viderunt, quare Homines ad præfata Sancti Pauli Domum feliciter pervenerunt. Ad hæc iidem duo per longum itineris tractum, & dum Dei Servo famularentur, & dum ad suas postmodum Aedes redirent, continuè maximâ circumquaque imbrum copia decedente in nullâ, aut corporis, aut vestimentorum parte injuriam, quantumvis minimam, ab aquis undique defluentibus acceperunt.

§. 30. Porro quidquid à præfata Rituum Congregatione de validitate Processuum, tum de heroico virtutum gradu, ac de miraculis judicatum, idem Urbanus Prædecessor confirmavit, eisdem Rituum Congregationis, esse locum solemnî Servi Dei Beatificationi pronunciantis Decreto annuens, die x. Junii præfati Anni MDCXXXV. Andream Beatorum Fatis adscripsit, & Clericis Regularibus Theatinis præfatis, ut in ejus honorem Officium, ac Missam de communi Confessorum non Pontificum celebrarent anniversaria die obitus Servi Dei quotannis concessit, ac id ipsum cæteris Sacerdotibus die præfata in eorumdem Clericorum Regularium Theatinorum Ecclesiâ celebraturis indult.

§. 31. Interea Neapolitana, nonnullaque Siciliae Urbes Beatum Andream in Patronum, ac Protectorem sibi eligendum statuerunt: Et quia nondum ab Apostolicâ Sede, ne ii, qui Beatorum dumtaxat nomine insigniti, nec inter Sanctos adhuc solemniter relati fuerunt, in Urbium, Locorumque Patronos adscriberentur, statutum fuerat; idem Urbanus Prædecessor, auditâ prius hac de re præfata Rituum Congregationis Sententiâ, ut de Beato Andrea tanquam de Patrono, ac Protectore apud Neapolitanos, Capuanosque Missa, Officiisque recitarentur, benignè indulset, Patribusque Theatinis, in quorum generalibus Comitibus statutum extiterat, ne quemquam, vel minimâ à Beati Cadavere distractâ portione donatum vellent, facultatem dedit, ut Neapolitanis Civibus partem Corporis Beati Andreæ inter Lipsana Majoris Ecclesie Neapolitanæ reponendam dono darent.

§. 32. Post autem ejusdem Urbani Prædecessoris Decretorum promulgationem, factâ novæ Commissionis gratiâ, Negotium Canonizationis Beati Andreæ reassumptum fuit, & ad tenorem Apostolicarum desuper editarum Constitutionum præfatarum, hujusmodi causam excipiendam declaratum, & adactâ in dies Beati Andreæ famâ Sanctitatis, ejus Nomen unâ cum eis, quæ in Romano Martyrologio leguntur, ritè adnumeratam Apostolicâ auctoritate extitit, ac Patribus Theatinis permissum, ut proprias de eodem Beato Andrea lectiones à præfata Rituum Congregatione, audito Fidei Promotore, approbatas in secundo Nocturno publicè recitarent. Datis postea Literis Remissorialibus, ac Compulsorialibus, ut ea, quæ post Beatificationem hujusmodi acciderant, probarentur, varii de novo diversis in Locis conditi fuerunt Processûs, quorum postea discussi, & probata fuit validitas, & ex octo à Postulatoribus in Congregatione coram Nobis habitâ propofitis miraculis, tertium, quartum, & sextum plene approbata fuerunt.

§. 33. Tertium autem fuit Sanitas Jacobo Gioivo in instanti restituta. Hic enim attractâ, & exsiccatâ nervorum compage in dimidiâ superiori corporis parte vitale officium minimè expeditum habebat.

se, & non madefactus cum locis incesferit.

Anno 1625, ab Urbano VIII. Beatorum factis solemnî ritui adscribitur Missa, & Officium in die anniversaria ejus obitus PP. Theatinis indulgetur.

Idem Pontifex audita prius Sac. Rituum Congregationis Sententiâ Neapolitanis, ac Capuanis indulget, ut eum in Patronum sibi eligere possint, aliaque præ illius cultu elargiatur.

Reassumpta causa Canonizationis, & adactâ in dies Sanctitatis fama, ejus nomen in Martyrologio Romano adnumeratur, discussique octo miraculis, tertium, quartum, & sextum approbantur.

III. Sanitas instantaneè restituta.

IV. Alia instantanea curatio gravissimi vulneris.

VI. Sanitas pariter in instanti confecta.

Eadem miracula Pontificis oraculo approbantur.

Et audito postmodum Congregationis generalis unanimi voto, indicitque precibus solemnibus Canonizationis decernitur.

Facta relatione praemissorum omnium in Consistorio secreto unanimi suffragio in Canonizationis sententiam conceditur.

Indictio publico Consistorio Pontificis divinum auxilium de super implorandum hortatur. In semipublico deinde perorata de eximia sanctitate, & miraculis B. Andreae Instantias Regum, Principum, ac Ordinis Theatinarum pro illius Canonizatione refert, omniumque Adstantium unanimi suffragio diem canonizationis indicit.

§. 34. Quartum fuit instantanea item curatio Joannis Baptista Corizzi à nimis altè capiti inflicto vulnere, ne relicto quidem vel minimo cicatricis vestigio.

§. 35. Sextum denique fuit Scipionis Arlei instantanea pariter sanatio: Siquidem hujus graviter contusa frons, ac laxata, quæ per collum extenduntur, vertebrae, illico fuerunt pristinae integritati restituta.

§. 36. His itaque ordine suo peractis, Nos dilato per id temporis judicio nostro, ut precibus ad Deum de more porrigendis in re tam gravi summè necessariis in antecessum vacarem, postmodum die xxv. Maii Anni MDCCIV. praefata tria miracula Auctoritate nostrâ Apostolicâ comprobavimus.

§. 37. Denique cum die xviii. Novembris praefati Anni MDCCIV. Generali Congregatione coram Nobis habitâ, propositoque dubio autò solemnibus Beati Andreae Canonizationis perficienda foret, affirmativè Venerabiles Fratres nostri Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales praefatae Congregationis Sacris Ritibus praeposita responderent; Nos & preces ipsi fundere statuimus, & ut à Christifidelibus funderentur indiximus. Deum vocatis dilectis filiis Secretario praefatae Rituum Congregationis, & Fidei Promotore die xii. Maii Anni MDCCVII. ut Beatus Andreas solemnè ritu Sanctorum Albo adscriberetur, auctoritate nostrâ praefatâ decrevimus.

§. 38. Supererat, ut praemissorum relationem, & universam causam iidem Cardinales de more accuratissimè recenserent, ac pro rei gravitate recognoscerent, id quod cum rectè, fideliterque praestitissent, idemque omnes censuissent, ac deinde Dilectus Filius noster Ferdinandus ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis de Abduâ pro Venerabili fratre nostro Gaspare Episcopo Sabinen. praefatae Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali de Carpinea nuncupato, praefatae Congregationis Praefecto, qui tunc legitimo morbi impedimento detinebatur, suam, Collegarumque sententiam cum totius summâ Processus retulisset in Consistorio nostro secreto, reliqui Cardinales, qui aderant in eandem concesserunt Sententiam.

§. 39. Nos itaque, cum in publico Consistorio Dilectus etiam Filius Philippus Sacripantes Filci, Camerae Apostolicae, & Consistorialis Aulae nostrae Advocatus pro ejus Canonizatione luculenter perorasset, ac nomine totius Ordinis Clericorum Regularium praefatorum, ut ad eam procedere dignemur, humiliter supplicasset, de tantâ re Venerabiles Fratres nostros Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, & Episcopos praefatos praesentes vehementer in visceribus Christi hortati sumus, ut Orationibus instantes, in jejuniis, & eleemosynis eorum animas coram Deo nobiscum humilantes, assiduis precibus à Patre Luminum exposcerent, ut ex alto super Nos lucem suam, & veritatem suam emittere, quæ Nos ad voluntatem, & beneplacitum ejus cognoscendum, & perficiendum deduceret. Igitur in semipublico Consistorio, quod subinde celebratum est, vocatis non modò Cardinalibus, sed Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis in Curia Romana existentibus, praesentibus etiam nostris, ac Sedis Apostolicae Notariis, nec non causarum praefatarum Auditoribus, cum plura à Nobis de eximia sanctitate Servi Dei, ac miraculorum celebritate commemorata fuissent, expositis etiam instantiis, quæ à Catholicis Regibus, & Principibus dudum in hujusmodi cause primordio Apostolicae Sedis porrectae fuerant, & Nobis nunc à toto Ordine praefato porrigebantur, omnes concorditer, ac uno ore benedicentes Deum Beatum Andream canonizandum esse, ac quæ inter Sanctos Confessores adscribendum cen-

suerunt. Quorum omnium audito consensu, intimo cordis affectu exultavimus in Domino, qui Ecclesiam suam misericorditer respexerat, Canonizationis publicavimus diem, eisdemque Fratres, ac Filios nostros monuimus, in orationibus, & eleemosynis perseverarent, ut in tanto opere exequendo splendor Domini Dei nostri esset super Nos, opusque manuum nostrarum ad ejus voluntatem perficiendam dirigeret: Deinum peractis omnibus, quæ ex Sacris Constitutionibus, Romanaeque Ecclesiae consuetudine peragenda erant, hodie, quæ fuit dies Dominica Sanctissimae Trinitatis, in Sacrosancta Principis Apostolorum Basilicâ Coelestis Sponsae ritu ornata cum Venerabilibus Fratribus nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, nec non Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis, Romanaeque Curiae Praelatis, Officialibus, & Familiaribus nostris, Clero Saeculari, & Regulari, ac maximâ Populi frequentia convenimus, ubi repetitis pro Canonizationis Decreto petitionibus nomine praefato à Dilecto Filio nostro Annibale Tituli Sancti Eustachii Cardinali Albano nuncupato nostro secundum carnem ex Fratre Nepote per Dilectum etiam Filium Marcellinum Corium Advocatum, decantatis sacris precibus, & litanis, ac Spiritus Sancti gratia humiliter implorata, ad honorem ejusdem Sanctae, & individuae Trinitatis; & Fidei Catholicae exaltationem, auctoritate Omnipotentis Dei Patris, & Filii, & Spiritus Sancti, Beatorum Apostolorum Petri & Pauli, ac nostrâ, de Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum in Romanâ Curia praesentium consilio, ac unanimi consensu, pia memoriae Andream Avellinum, de cujus vitae Sanctitate, Fidei sinceritate, & miraculorum excellentia plene constabat, & constat, Sanctum esse definivimus, ac Sanctorum Confessorum Catalogo adscribendum decrevimus, prout praesentium tenore definimus, decernimus, & adscribimus, illumque universos Christifideles, tanquam verè Sanctum honorare, & venerari mandavimus, & mandamus.

§. 40. Ac ab universali Ecclesia in ejus honorem Ecclesias, & Altaria, in quibus Sacrificia Deo offerantur, aedificari, & consecrari, & singulis annis die x. Novembris, quâ ad Coelestem gloriam vocatus est, ab universali Ecclesia memoriam ipsius inter Sanctos Confessores non Pontifices piâ devotione recolimus, ac omnibus Christifidelibus verè poenitentibus, & confessis, ac singulis annis eadem die x. Novembris ad Sepulchrum, in quo Corpus ejus requiescit, visitandum accedentibus unum annum, & unam quadragenam, iis verò, qui in ejusdem Festi octavâ ad Sepulchrum praefatum accedent, quadraginta dies de injunctis poenitentis misericorditer in Domino eadem auctoritate relaxamus.

§. 41. Postremò gratias Deo cum exultatione animi nostri agentes, quòd Sanctum suum in conspectu omnium Gentium honorificaverit, ac tam insigni splendore Ecclesiam suam decoraverit, omnibus Christifidelibus, qui Nobis ad Altare Principis Apostolorum in praefata Basilicâ Misticam solemniter celebrantibus cum ejusdem Sancti Confessoris commemoratione interfuerunt, plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam concessimus.

§. 44. Cæterum, quia difficile foret, praesentes ad singula Loca, ubi opus esset, deferri; Volumus, ut earum exemplis, etiam impressis, manu publici Notarii subscriptis, & sigillo alicujus personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae munitis eadem ubique fides adhibeatur, quæ eisdem praesentibus adhiberetur si exhibitae essent, vel offensa.

§. 56. Nulli ergo omnino hominum liceat Sancto poenitentiam hanc

Ac die Dominica Sanctissimae Trinitatis Sanctorum catalogo adscribitur.

In illius honorem Ecclesias, & Altaria constructui, festum die 10. Novembris celebrari jubet: Indulgentias visitantibus ejus sepulchrum elargitur.

Canonizationi Adstantibus Peccatorum plenariam remissionem concedit.

Hujus Bullae transumptis, credi mandatur.

Sancto poenitentiam hanc

hanc paginam Noſtrorum Definitionis, Decreti, Adſcriptionis, Mandati, Statuti, Relaxationis, Conceſſionis, & Voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, Indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum. Datum Romæ apud Sanctum Petrum Anno Incarnationis Dominicæ Milieſimo ſeptingentefimo duodecimo, Undecimo Kalendas Junii Pontificatus Noſtri Anno Duodecimo.

✠ Ego CLEMENS Catholica
Eccleſiæ Episcopos.

- ✠ Nicolaus Episcopos Portuens. Card. Acciſjo-
lus.
- ✠ Fabritius Episcopos Præneſtinus Cardinalis
Spada.
- ✠ G. Tit. S. Laurentii in Lucina Prior Presbyt.
Card. Mareſcottus.
- ✠ F. Tit. S. Petri ad Vincula Presbyter Card.
Aſtallius.
- ✠ B. Tit. S. Praxedis Presbyter Card. Panciati-
cus.
- ✠ F. Tit. S. Balbinæ Presbyter Cardinalis de Ab-
dua.
- ✠ Fr. Thomas Maria Ord. Prædic. Tit. S. Cle-
mentis Card. Ferrarius.
- ✠ Joſeph Tit. S. Mariæ Tranſpontinæ Presbyter
Card. Sacripantes.
- ✠ J. B. Tit. S. Cæſarei Presbyter Card. Spinula
S. R. E. Camerarius.
- ✠ F. Tit. SS. Jo. & Pauli Presbyter Card. Pau-
lutius Major Pœnitent.
- ✠ Franciſcus Tit. S. Eufebii Presbyter Cardinalis
Martellus.
- ✠ Laurentius Tit. S. Suſannæ Presbyter Card.
Corſinus.
- ✠ Franciſcus Tit. S. Cæcilie Presbyter Card. de
Acquaviva.
- ✠ Philippus Tit. S. Chryſogoni Presbyter Card.
Gualterius.
- ✠ J. Tit. S. Mariæ Angelorum Presbyter Card.
Vallemanus.
- ✠ J. Tit. Sanctiſſimæ Trinitatis in Monte Pincio
Presbyter Card. de la Tremoille.
- ✠ C. A. Tit. S. Auguſtini Presbyter Card. Fa-
bronus.

- ✠ Aloyſius Tit. S. Marcelli Presbyter Cardinalis
Priolus.
- ✠ Jo. Baptiſta de Societate Jeſu Presbyter Card.
Ptholomæus.
- ✠ Fr. F. M. Tit. S. Prifcæ Presbyter Cardinalis
Caſinus.
- ✠ B. S. Mariæ in Viâ latâ Diaconus Cardinalis
Pamphilus.
- ✠ Petrus S. Laurentii in Damaſo Card. Ottho-
bonus.
- ✠ Carolus S. Agathæ Cardinalis Bichius.
- ✠ J. R. Diaconus S. Georgii in Velabro Card.
Imperialis.
- ✠ Franciſcus S. Angeli in Foro Piſcium Diaconus
Card. Barberinus.
- ✠ L. S. Nicolai in Carcere Tulliano Card. de
Alteriis.
- ✠ C. S. Mariæ de Scalâ Diaconus Cardinalis
Columna.
- ✠ Nicolaus S. Mariæ in Coſmedin Diaconus Car-
dinalis Grimaldus.
- ✠ Annibal S. Eufachii Diaconus Cardinalis Al-
banus.

Loco ✠ Plumbi.

Joſeph Card. Prodaturus.

F. Oliverius.

Viſa de Curia pro R. P. D. Maſſerio

L. Sergardus.

L. Martinettus.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

DECLARATIO

LIII.

Nullitatis, damnatio, & reprobatio reſtitutio
nis Eccleſiaſticae communioni Officialium Ci-
vitatatis Liparen. *Catapani* nuncupatorum, quos
ex cauſâ violatæ Immunitatis Eccleſiaſticae R.
P. D. Nicolaus Maria Tedefchi Epifc. Lipa-
ren. in Cenſuras incurſiſſe declaraverat, teme-
rè, ac damnabiliter præſumptæ per quemdam
Delegatum præſenti Tribunalis Siciliae, nec non
injuſtæ detentionis Didaci Hurtado Vicarii Ge-
neralis illius Eccleſiæ, aliorumque exinde ſe-
cutorum, cum nonnullis Declarationibus, De-
cretis, & Ordinationibus.

AD Apoſtolatus noſtri notiitiam, non ſine gra-
vi animi noſtri perturbatione pervenit, quod
cum Venerabilis Frater Nicolaus Maria Epifcopos
Liparen. ante aliquot menſes Joannem Baptiſtam,
ſivè Baptiſtam Teſorerum, & Jacobum Chriſto Ci-
vitatatis Liparen. Officiales, vulgò: *Catapani*: nun-
cupatos ex cauſâ violatæ ab eis Immunitatis Eccle-
ſiaſticae penâ excommunicationis Nobis, & Apoſ-
tolicae Sedi reſervatæ innodatos, ritè, ac ſervato ju-
ris ordine, declarafſet, Sæcularis poteſtatis Regni
Siciliae Adminiſtri, quamvis ejuſmodi negotio,
quod ad eos non pertinebat, nullatenus ſeſe inge-
rere debuiffent, nihilominus minimè attento, quod
Eccleſiæ Liparen. Antiftes Nobis, & huic Sanctæ
Sedi inmediate ſubjectus, ac tot, tantif-
que ab eâ gratis, & privilegiis inſignitus repe-
tuitur, eundem Nicolaum Mariam Epifcopum,

Exponit mo-
leſtias illatas
Nicolao Ma-
riæ Epifcopo
Liparen. in
odium ex-
communica-
tionis quam
incurſiſſe de-
claraverat
Officiales il-
lius Civita-
tis.

ejuſ-